

prijazna in postrežljiva. Po domeh bo šla in si bo ogledala delo in vzorce. In na Brezovico jo bomo peljale, da pokažemo, kaj smo lepega napravile za sv. Kocijana. Čipke bo sprejemala sama in jih pošiljala naprej brez prekupcev; zato bo pa zaslužek boljši. Pa ko bi tudi ne bil, doma je le lepše ko po svetu."

Rozalija ni odgovorila. Le roka, ki je oklepala Viktorijo, se je sklenila tesneje . . .

* * *

Potem pa je res prišla učiteljica. In peljale so jo na Brezovico in ji pokazale prte v cerkvici sv. Kocijana. Gospodična jih je pohvalila, dasi je našla tudi na tem delu napak in pogrškov. Imela

je pač oko, vajeno vse drugače kakor kdo domačih. A prav to jim je dajalo novega poguma in novega veselja. In obetale so druga drugi, da ne bodo mirovale, preden se ne izurijo toliko, da niti gospodična ne bo našla napake na delu.

O, potem šele so peli kljeklji! To je bilo rožljanje od zore do mraka in še pozno v noč. In vzorci so se polnili in belili. In rože in ribice in roglji in rogljički: vse je rastle pod urnimi prsti, kakor bi klilo iz tal . . . Res da so zvečer bolele roke in skelele oči. Toda noč je dolga, človek zaspi in se odpočije. Drugo jutro pa so že sedele skupaj, govorile, pele in se smejale, da se je slišalo dol na vas. Ah, pravzaprav lepo je tako življenje in prosta in vesela je služba kljekljarice.

PESEM MATERE.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Zapel je škrjanček,
kot bil bi kmet:
„Oj njiva, njiva,
ti moj si dom,
oj njiva, njiva,
zapustil te jaz ne bom!“

In jaz sem prepeval z njim —
in žita so se mi klanjala,
kot bil bi njih kralj,
in žita so mojo pesem sanjala,
kot bil bi pevec njihov. —

Pa kaj je tebi, mamica,
da lica tako so ti tožna;
kaj v srce ti misel nesložna,
prišla je neradostna?

„Imela sinove sem tri,
pa vsi so v tujino odšli
za srečo —
a sreče v tujini ni!
Na majko pozabili so
in nauke njene;
in brez molitve so dela njihova
in brez blagoslova —
O Bog,
pa če bi dete to
imelo nate pozabiti
in se izgubiti, —
naj rajši umrje!“

In stisnila k sebi je dete drobnó
in ga poljubila, edini svoj up,
tako ljubo, srčno tako —
in meni je bilo hudo.

Sinovi,
kaj niste nikdar še videli,
kako na večer
se v zarji vse polje blesti
kot plašč kraljev, ves zlat;
in kmetov pozdrav
gre prav do daljnih dobnav,
pozdravlja klas
in moli zanj.
Sinovi,
o nikdar ga niste videli,
da ste zapustili ta kras!

Kaj niste nikdar še slišali
molitve materine?
Kaj niste na prsih njenih
ljubezni pili materine,
da ste brez ljubezni pustili
ljubeče srce,
sinovi? —

Umolknila pesem škrjančka
je sredi neba,
in kakor velika bol
je senca legla
v naročje polja . . .

